

ERHVERVSJURA

Politiets blinde øje

SAGSBEHANDLING Anmeldelser af mindre sager om økonomisk kriminalitet strander ofte hos politiet. Det giver imidlertid ikke mening, når politiet begrundet en afvisning af en sag med, at anmelderen selv har indgået et forretningsmæssigt samarbejde med den anmeldte.

Lars Bo Langsted,
professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

DET VAR et glædeligt svar, justitsministeren kort inden jul gav til MF Dennis Flydtkjær fra Dansk Folkeparti, da denne stillede et spørgsmål om, hvad ministeren agtede at gøre for at undgå, at sagsbehandlingen i sager om økonomisk kriminalitet trak urimeligt længe ud. Af svaret fremgik således, at Rigsadvokaten havde oplyst, at »behandlingen af større sager om økonomisk kriminalitet« ville være et fokuspunkt i 2010. Denne fokus skulle blandt andet gå ud på at undgå, at behandlingen af de større sager om økonomisk kriminalitet blev nedprioriteret f.eks. ved at indføre milepælsplaner for fremdriften af sagerne.

Justitsministeren udtalte også, at:

»Netop sager om økonomisk kriminalitet i nogen grad har lidt under implementeringen af politireformen. Rigsadvokaten har således tidligere tilkendegivet, at det i de første år efter reformen var vanskeligt at sikre fremdriften i større sager om økonomisk kriminalitet.«

Det er antageligt en underdrivelse, men det er i hvert fald positivt, at der nu bliver taget hånd om dette problem.

ET ANDET problem, som ikke er direkte omfattet af svaret fra justitsministeren, er behandlingen af mindre sager om økonomisk kriminalitet. Problemet med disse sager er ikke i første omgang, at sagsbehandlingen hos politiet og anklagemyndighed trækker for længe ud, men snarere at den aldrig bliver sat i gang. Personer, der mener sig snydt i samhandelen af bedrageriske personer, og kuratorer, der har mistanke om kriminalitet i forbindelse med konkursbehandlingen af boer, mødes efter sigende alt for ofte med politiets afvisning af at modtage anmeldelsen – endsige påbegynde efterforskning i den anled-

ning.

Man kan således opleve, at politi og anklagemyndighed afviser privatpersoners anmeldelse med den begrundelse, at de selv har indgået i forretningsforhold med den pågældende, at de selv har accepteret nogle af den formodede bedrageres forslag om f.eks. at indgå visse aftaler, overføre givne beløb for udgifter, som bedrageren hævder at have haft o.s.v. I stedet henvises ret standardmæssigt til, at der er tale om civile sager, hvor anmelderne må anlægge et almindeligt erstatningskrav, hvis de føler sig snydt.

DET ER KLART, at det kan være vanskeligt på forhånd at afgøre, om en person, der anmeldes for bedrageri i samhandelen, blot har været forretningsmæssigt uheldig, eller om den pågældende har begået et forsætligt bedrageri. Netop derfor har vi jo politiet – troede vi. Hvis der i en konkret sag er tale om en enkeltstående anmeldelse, der måske end ikke er bilagt noget materiale overhovedet, kan man forstå, at politiet kan være afvisende over for at begynde på en efterforskning. Men hvis der er vedlagt f.eks. korrespondance, og hvis selvsamme politikreds modtager flere af hinanden uafhængige anmel-

delser mod den samme person, er det uhyre vanskeligt at forstå, at man kan afvise anmeldelsen allerede "ved skranken".

DEN DEL AF afvisningsbegrundelsen, der henviser til, at de pågældende selv har indgået på det forretningsmæssige samarbejde med den pågældende, er endda næsten meningsløs. Økonomisk kriminalitet defineres jo netop som regel som økonomisk motiverede forbrydelser, der begås i forbindelse med virksomhedsdrift – og en sådan forudsætter forretningsmæssige samarbejder.

Når politiet afviser sådanne anmeldelser og anmeldelser fra kuratorer, kan det skyldes ressource-prioriteringer. Efterforskningen i sagerne kan være tung – og langvarig, jf. justitsministerens svar – men det må ikke i sig selv være begrundelsen for at henvise anmelderne og kuratorerne til selv at gøre arbejdet. De har typisk ingen muligheder for at foretage efterforskning endsige afhøre den anmeldte.

Det ville således være overordentligt sympatisk, hvis Rigsadvokatens fokuspunkt for 2010 vedrørende økonomisk kriminalitet også kunne omfatte de mindre sager. Ellers risikerer vi, at hele dette område i realiteten er afkri-

minaliseret, og at "småsvindlere" og "plattenslagere" har risikofrit spil.

Man kan i øvrigt frygte, at det også af andre grunde bliver lettere at være småsvindler i 2010. Som den opmærksomme læser af denne rubrik er opmærksom på, har der i såvel Danmark som i EU siden 2006 været en bevægelse i gang, der har til formål at mindske omfanget af den lovpligtige revision. I 2006 lykkedes det således – under dække af det kostelige navn: afbureaukratisering – og under henvisning til en særlig "AMVAB-metode" – herhjemme at overbevise alt for mange politikere om, at revisionspligten for de helt små virksomheder skulle afskaffes. Som det blev lovet dengang, ville man følge området nøje, og hvis der ikke var betænkeligheder ved det, ville man foreslå en udvidelse af mængden af selskaber og virksomheder, der kunne fritages for revisionspligt.

SOM SAGT så gjort. I begyndelsen af december offentliggjorde Erhvervs- og Selskabsstyrelsen et notat med titlen: "Evaluering af erfaringer med lempet revisionspligt". Som ligeledes forudsagt – blot af andre – ville denne evaluering utvivlsomt vise, at der ikke var nogen problemer som

følge af lempelsen. Også på dette punkt lever notatet op til det forudsagte.

Her blot nogle få bemærkninger til nogle af notatets resultater. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har udført kvalitetskontrol af knap 2.000 regnskaber for året 2007. Det har styrelsen gjort ved at læse regnskaberne og notere ned hvor mange "åbenbare overtrædelser" af årsregnskabsloven, der var. Med åbenbare overtrædelser mener styrelsen: »Forhold, som er konstaterbare ved en umiddelbar gennemgang af årsrapporten«. Styrelsen finder her, at af de B-selskaber, der frivilligt havde ladet deres regnskaber revidere, var der fejl i 24,4 pct. I regnskaberne fra de selskaber, der havde fravalgt revision var der fejl i 29,5 pct.

TALLET FOR selskaber, der havde fravalgt revision, rummer imidlertid også selskaber, der havde ladet deres årsrapport gennemgå ved det mindre omfattende review, som også udføres af en ekstern revisor og de regnskaber, der var udarbejdet på en "revisors brevpapir" – hvilket betyder, at der har været en revisor med til at opstille regnskabet.

Fejlprocenten for disse undergrupper angives da også: regnskaber med review: 28,5

pct., regnskaber udarbejdet med revisorassistance: 30 pct. og endelig gruppen af regnskaber, hvor der slet ikke have været en revisor inde: 33,1 pct.

Sammenholdes fejlprocenten i de reviderede regnskaber med fejlprocenten i de regnskaber, hvor ingen revisor havde været blandet ind, er den 8,7 pct.-point større eller udtryk for en stigning i fejlprocenten med godt en tredjedel.

STYRELSEN beroliger her med, at de åbenbare overtrædelser ofte kan være udtryk for formelle fejl, og at de ikke behøver at være udtryk for:

»Manglende opfyldelse af årsregnskabslovens overordnede krav om, at årsrapporten skal give et retvisende billede af virksomhedens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.«

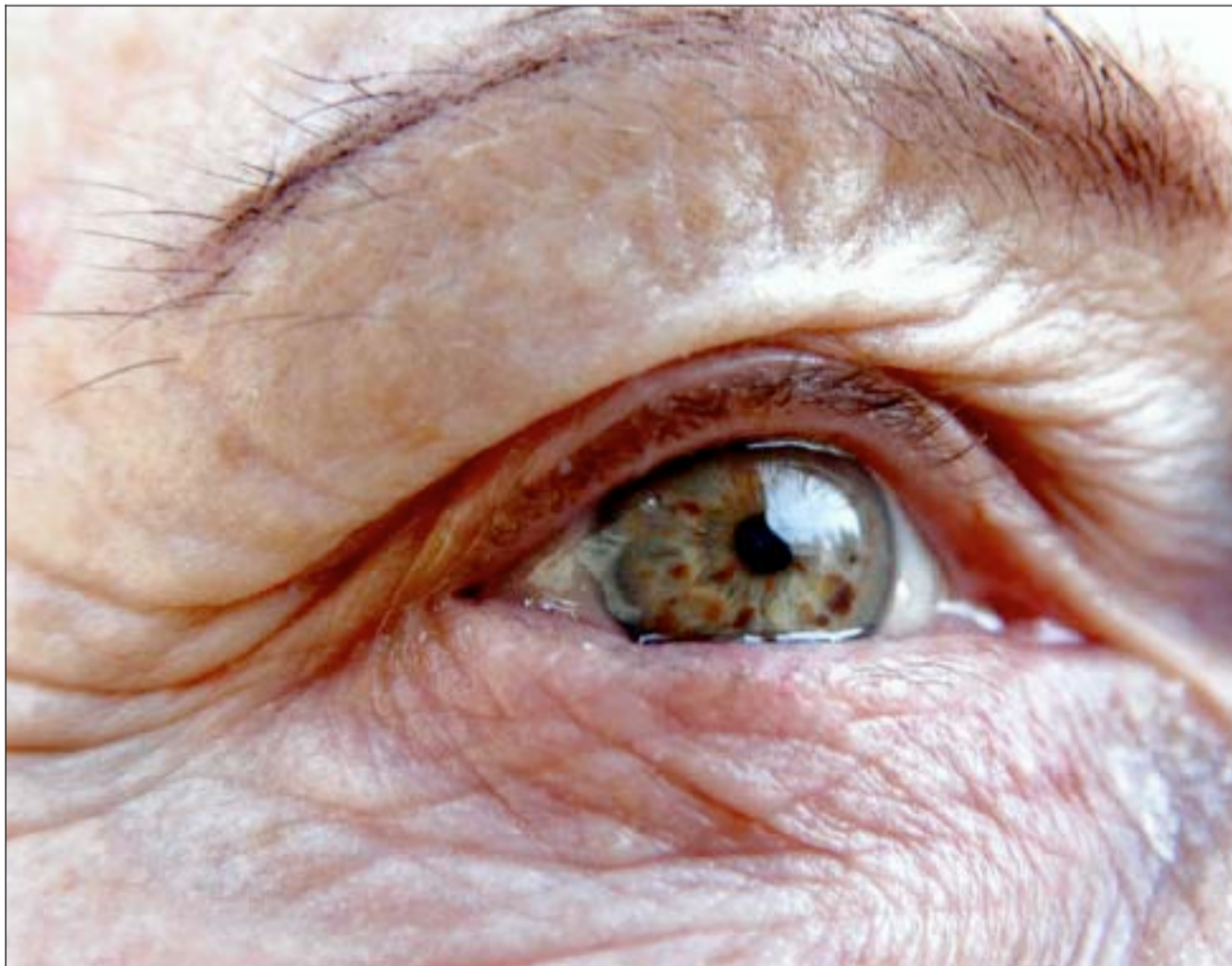
Det er naturligvis helt rigtigt. Problemet med de regnskaber, hvor der ikke har medvirket revisor overhovedet, er imidlertid, at de heller ikke på nogen måde behøver at dække over realiteter. Hvis blot regnskabet er aflagt formelt korrekt, og posterne hænger sammen indbyrdes, vil det slet ikke rumme "åbenbare overtrædelser" og vil således fremtræde som fejlfrit i styrelsens "analyse". Ingen ved – heller ikke styrelsen – hvor mange af de tilsyneladende fejlfri regnskaber, som er aflagt uden revisorsmedvirken, der blot er udtryk for fri fantasi – eller bruges som middel til eller dække over kriminalitet og hvidvask.

FOR AT RUNDE indsigelsen om øget kriminalitet af, har styrelsen da endelig også spurgt hos SØK, om de har haft »straffesager, som involverer virksomheder, som har fravalgt revision«. Svaret var negativt, og styrelsen konkluderer:

»Den lempede revisionspligt har således ikke inden for SØKs område medført øget økonomisk kriminalitet«. Selvom det er en konklusion, der ikke helt bæres af svaret fra SØK, er den afgørende indvending, at SØK kun tager sig af store og principielle sager – og ikke de "småsager", der ofte vil være tale om med de små virksomheder, der i dag kan fravælge revision.

Sammenholdes de her to omtalte emner, er udsigten lidt trist for 2010: Der er ingen revisor til at forebygge eller afdække kriminaliteten i virksomhederne, og hvis offeret eller kurator henvender sig hos politiet, vil deres anmeldelse blive afvist.

Godt nytår! ■

HOVEDPUNKTER

■ Borgere oplever, at politi og anklagemyndighed afviser anmeldelse af økonomisk kriminalitet.

■ Samtidig er det blevet lettere for mindre virksomheder at undgå revisionspligten.